

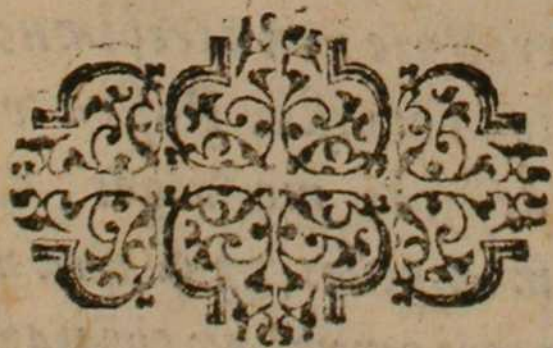
GRAMMATICAE
GRÆCÆ

FRANCISCI
SANCTII
BROCENSIS

* *
*

In inclyta Salmanticensi Academia primarij
Rhetorices Græcæq; linguæ Doctoris.

*Ostenditur vera pronuntiatio, quam à Gothiis
& Barbaris acceptam Grammatici
fœdauerunt.*

Cum Licentia,
SALMANTICÆ,
Ex officina Petri Lassi, Anno
M. D. XCII.

D. LVYSIO ABARCA
 de Bolea Franc. Sanctius Brocens.
 Rhetorices, linguæq; Græcæ Doctor
 Primarius S. D. P

*Q*uoniam primum te, vir eximie, creatum Rectorem huius almae Academiae conspexi, de literarum humaniorum salute, quam abieceram spem recuperavi. Quid enim de tanto viro mihi non promissem, qui quum sis ab illa profopia ortus, unde rex ille celeberrimus Sanctius Abarca duxisse originem gloriaretur, non contentus tam præclaro stemmate, sic animum ad virtutes & ad omne literarum genus applicuisti, ut genus in te cum virtute, virtus cum omnigena literatura de principatu videantur concertare. Sed quod tunc speravi; propter turbulenta tui anni cathedrarum inundationes quales sub alio rectore non accepimus, quod sperabamus præstare non potuisti. Postea vero, ne ab optimis conatibus desistas, me vrges, & impensis allictis, & volentem impellis, ut ea quæ melius ego in hac parte, quam ceteri omnes, ex cogitauerim, in publicum literarum usum emittam. Accipe igitur nunc Græcæ Grammaticæ methodum facilem, & veram, quod utrumq; alijs desuit, cuius ductu quilibet vel mediocri ingenio intra quindecim, aut duodecim scholas poterit ad Græcos libros intelligendos auolare.
 Vale.

D E L I T E R I S.

Literæ sunt quatuor & viginti: suntq; vocales aut consonantes: vocalis est litera que per se syllabam efficit. Sunt autem septem: duæ semper breues ε, & ο: duæ semper longæ, η, & ω: tres ancipites α, ι, υ.

Ex vocalibus fiunt duodecim diphthongi, quarum sex primæ dicuntur propriæ, reliquæ non item.

αι, αυ : ει, ευ : οι, ου.	αι, εε, οο : υι, ευ, ου:
αι, αυ : ει, ευ : οι, ου:	α, η, ω : υ, ηυ, ωυ.

Consona sine vocali syllabam non efficit: sunt vero consonantes decem & septem: ex ijs novem mutæ, & octo semiuocales, Mutæ rursus aut sunt tenues, aut mediæ, aut crassæ vel aspiratæ. Tenues sunt π, κ, τ. Mediæ β, γ, δ, Crassæ φ, χ, θ, & tenues si suscipiantur vocali crassa, mutantur in suas crassas. Semiuocales sunt octo ζ, ξ, ψ, λ, μ, ν, ρ, σ. & tres primæ sunt duplices: reliquæ dicuntur immutabiles, & aliquando liquescunt.

¶ De veris literarum sonis.

Constat Cadmum à Phœnicibus in Græciam literas sexdecim inuexisse; quæ totidem sonis exprimendis fuerunt satis. α, β, γ, δ, ε, ι, κ, λ, μ, ν, ο, π, ρ, σ, τ, υ. vnde Græcæ literæ ab Hæbræis (nam & Phœnices Hæbræi fuerūt) originem duxerunt. Palamedes, & Simonides, nulla necessitate, maximo tamē fructu (vt scriptio minus laboriosa esset, & compendiosa magis) octo addiderunt, η, ω, ζ, ξ, ψ, θ, φ, χ.

Αλφα, Alpha, ex Hæbræo Aleph, quasi Alepha. Latinis sonat A. vt, ἄγω, ago. Migrat aliquando in E, vt τάλαντον, talentum: rarò in I, Κάνιστρον, canistrum.

Βῆτα, Beta, non Vita: ex Heb. Beth, est omnino Latinum, B, vt Βάκχου, Baccus. Cicero affirmat vocem Βίηει esse apud Græcos Oscenam, apud Latinos nequaquam. eodem igitur sono apud vtrosque profertur. Cratinus, citante Suida, vocem ouium hac scriptura significat, βῆ, βῆ, id est, bee, bee. Quid, quòd β, solet conuerti in suam tenuem & crassam, quod non fieret, si v, sonaret: in tenuem vt βόσκω, pascō: βαβαί παρῆ. in crassam, vt, θρίαμι βῆ triumphus.

Γάμμα, Gamma, Ionicè Gamma ab Heb. Gimel: sonat Latine G. vt, ἐγώ, ego: veretur aliquando in N. vt ἀγκυρα, ancora, ἀγγελος angelus.

Δέλτα, Delta, ab Heb. Daleth, siue Deleth, inde Deleta, & syncope Delta. sonat D. vt, Δέκα decem: interdum migrat in β. vt dis, his, & in L, Οδυσσεύς, Ulysses.

Εψιλον, Epsilon, E tenue, seu exile, vt differat ab η, sonat E. vt ἐγώ, ego.

Ζήτα, Zeta, non Zita; ab Heb. Tsade, non Zain. neque enim enunciarī debet, vt, t, intervocales, aut vt duplex ff. sed vt cf. qui sonus est suavissimus. Qui asserunt valere id, Dorica dialecto decepti sunt. Dores enim dicunt ουρισσω, pro ουρίζω, σδυγόν pro ξυγόν. Latinis est aliquando ff. vt, πατρίσω, μάζα, patrisso, massa.

Ητα, Eta, ab Heth déssima Hebræorum consonante. hac (vt ait Plato in Cratylo) pro E longo posita est. Quod hac ratione factum esse aiunt: vetustissimi bis pingebant literas quas produci vallēt: vt δειμϞ, δειμϞ: ἀνδρκοπϞ: Postea Simonides Melicus ex duobus EE inuenit alterum sic, E E deinde coniunxit H

xit H. Antiquitatis vestigium apparet in Βεελ
 qui fuit Βήλ & Belus Ninipater, Assyriorum
 rex, Babylonij pro Deo cultus. Terentianus
 loquens de ει, & οω, sic ait: Temporum mo-
 menta distant, non soni natiuitas. Huc adde
 quod de voce ονιū βῆ, βῆ docebat Cratinus.
 Vide hūc spectantia apud Varronem, libr. 2.
 rustic. cap. 1. Profertur igitur H. non I. sed so-
 no vasto inter A. & E. vnde apud Græcos
 quicquid scribitur per α longū verti potest in
 η, aut contrā: vt μήλα, μάλα, mala. Φήμι, φάμος,
 fama: μήτηρ, μάτηρ, mater: πείπος, πείαπος
 Priapus. Quin & Græci qui res Rom. scripse-
 runt, dicunt Πομπήϊο, Pompeius, Κορνήλιος,
 Cornelius, Αὐρήλιος, Aurelius. λήγαςτος, lega-
 tus: μάνης, manes: βαλῆρε, Valere. An vero
 nulla est constituenda differentia inter φῆλος
 & φίλος: φιλήτης & φιλήτης: ἐφήμερος, & ἐφι-
 μερος, κλίμα & κλίμα. cæt.

Θῆτα, Theta, nō Thita, ab Hebræo Theih:
 refert anseris strepitum: vt Θεός. transit aliquā
 do in suam tenuem: vt θρίαμβος, triumphus:
 & in suam mediam, vt Θεός, Deus, Θεά, Dea.

Ιῶτα, Iota trisyllabon, semper est vocalis,
 vt Ιάσων, Iason. ab Hebræo Iod sonat I. exile.

Latini nunc Græcos, nunc Hebræos imitantur, quum Iacob, Iesus, Iudas, nunc dissyllaba, nunc trissyllaba pronunciant. Iod enim apud Hebræos semper est consonans, at apud Græcos vocalis.

Κάππα, ex Hebræo Cap. seu Caph valet C, seu K, siue etiam Q, transit aliquando in suam mediam: vt, Κυβερνῶ, guberno, Κύκινϑ, cygnus.

Λάμβδα, Lambda, ex Hebr. Lamed sonat L. vt. λύκϑ, lupus, λίνου, linum.

Μῦ, Mu, per u, gracile. Iones vocant μῶ, longiusculè discelsit ab Hebræo Mem.

Νῦ, Nu. ab Heb. Nun. sonat N. Νέσωρ, Nestor.

Ξί, Xi, ab Heb. Schin, valet cs, l. gs, quod in obliq̄s apparet, Φοίνιξ, Φοίνιϑ, τέπειξ, τέπειϑ.

Ομπερ ϑ, o paruum, vt differat ab ω.

Πί, Pi, ex Heb. Pe, sonat P. vt, Πάτερ, Pater. vertitur nonnunquam in suam mediam: vt πυξός, Buxus. dubito an in crassam, nam τροπαίου melius dicitur tropæum, quàm trophæum.

Ρῶ, Roo, ex Heb. Res, valet R. aspiratur in initijs, vt Ρόδϑ, Rhodus. si geminetur, prius tenue, posterius aspiratū erit, Πύρρος, Purrhus.

Σίγμα,

Σίγμα, Sigma, ex Heb. Samech, Doricè San, teſte Herodoto, ſonat S. vt σῦς, ſus.

Ταῦ, Tau, non Taf, ab Heb. Tau: valet T. vt τίταν, Titan. apud Aegyptios magno in cultu habita.

Υψιλον, Y, id eſt u, tenue: vnde noſtrum u ſuauius ſonat quàm ου. Latini ſemper in u tranſtulerūt: vt αῦρα, aura, αὐλή, aula, ἀγγυλθ, angulus, ἀςυ, aſtu; βύας, Bubo, βότερος botrus: γόνυ genu, γρυλλίξω grunio, δύο duo: ἐνδύο induo: δύω, thure lito, θύλη Thule, κύνιον cuminum, κλύω cluo, κλυτός, inclutus: κύβθ cubus; κυβερνω, gubernο, κλύπιθ clupeus, κυπάρεσθ eupreſſus, κέλυμβθ columbus, κύνικλθ cunicul, κύρια curia, κύναι cunæ, κύτθ cutis, Κῦμαι Cumæ: λύο luo, λύκθ lupus: Μύσα l. μουσα Muſa, μύραινα Muræna, μύτιλθ mutilus. μυξείω muſſo, μυζω muſſo, μῦς mus, μαρσῦπιον marſurium, μυλλείμ muſſare. i. ſuere: πύξω ſpuo; παῦσα pauſa: πύξος buxus, ρύτη ruta, σῦς ſus, ſαμβύκη ſambuca, ſύπιον ſtura, ſκῦτος ſcutū, τύτυ, τύμβος tumba, τύρβη turba, τυρβαῖμ turbare, ταῦρθ taurus, τύρρις. l. τύρρις, turris: τῦφθ typhus, ὑπέρ ſuper, ὑπὸ ſub, ὕς ſus: φυγή fuga, φύω fuo. Quid quod qui tranſtulerunt

plebe, pressis & contractis labris.

Notabis voces in quibus sit ξ, θ, φ, χ. Græcase esse, aut saltem nō Latinas: quare peccant qui scribunt charus, sepulchrum, simulachrū & similia.

Cetera quæ notantur de peculiaribus sonis consonantium pōst alias, de hramenta putato. nec enim τ sonad σ pōst υ. Alioquin nihil differrent οἶκονδε, & οἶκοντε, & τρυτρόμου, & τόνδρομου. & ἐμῆς profecto, & ἐμῆς tamen. Et quorsum illa acris disputatio περιέντελεχείας, καιέντελεχείας?

DE DIPHTHONGIS.

SI diphthongus (vt vox ipsa sonat, & omnes definiunt) syllaba est ex vocalibus sonam suam retinentibus conflata, cur Græcè docemur ex duabus vnum sonum efferre? quid obsecro absurdius quàm η, ι, υ, γ, ει, οι, περι sonare?

Αι, sonat ai. vt, Hispane dais, vais: Αἶαξ Ajax Μαία Maia, αιαι, ai ai, ex Quintiliano, Plutarcho, Gellio. Item differūc και & κέ & εἶτα βῆτα: vide varias Mureti, lib. 6. cap. 4.

Αυ, sonat au, vt Hisp. flauta pauta, αὐλή aula, ταύρος Taurus: Aristophanes canis latratum

tum per $\alpha\upsilon$ $\alpha\upsilon$, expressit, id est au, au, nō af af.

Ei sonat ei; vt Hispanè seis, veis. Latinis olim frequens, vt queis, omneis, treis, triumphauit de Latineis, de Gabineis. Καλλιόπεια Calliopeia, ἐλεγεία elegeia. Aliquando scribitur i, longum Latinis. Antiochia, Darius, elegia,

Eu, sonat eu, vt Lusitanis meu, teu, seu. εὐγε euge, εὐρ Θ Eururus: εὐχαριστία eucharistia.

Oi, sonat oi, vt Hispanè voi, estoi, μοί, σοί & Doricè $\beta\iota$ Galli dicunt moi, soi, toi. Non igitur sonat i. Alioquin non differrent ποιότης obesitas, & ποιότης qualitas: nec λιμός fames, λοιμός pestis. Antiqui vsurpabant hanc diphthongum, Quoi dono lepidum nouum libellum? & sæpè apud Plautum.

Ou, sonat ou; vt, Lusitanis coufa, mouro, touro: μῦσα Moufa: Prisci Latini V longum sic scribebant lamen nentij.

Yi, vel y, sonat uí, vt Hisp. cuidado, mui: ἄρπυια Harpuia. Gallicè lui illi, puis puteus. Latini, cui, huic.

Hu, sonat ceu, fit ex eu, vt suprâ.

Ωu, fit vt, ου, Ionum est propria: illienim pro αὐτὸς dicunt αὐτὸς.

Sunt & tres improprie α, η, ω. sonant aa, ee, oo. sed in literis maiusculis Iota non sub-
scribitur sed adscribitur; Αι, Ηι, Ωι.

DE VOCIBVS.

VOci accidunt accentus, figura, species numerus. Accentus est vocis modula-
tio, cui subijcimus Tonos. Spiritus, Tempo-
ra, Passiones: Tonitres, acutus κῶριϑ, gra-
uis μετὰ, circumflexus σοῦ. *Ultima existente lon-
ga accentus non collocabitur in antepenultima.*
*Sed αι, & οι, habentur breues, quoad accentum, ni-
si sequatur consona.* Spiritus duo: densus ἄγιϑ:
tenuis ἄλφα. Tempora duo: longum ἄρες, bre-
ue ἄρες. Passiones tres: auersio κατ' ἐμᾶ, distin-
ctio οῦ, & subunio οῦτι:

Figura ostendit sit ne vox simplex, an com-
posita, vt ἵππος, φίλιππος. Species ostendit sit
ne vox prima an aliunde flexa, vt ἔρανης ἔρα-
νιος. Numeri tres: Singularis, vt homo viuit:
Dualis vt ambo, duo: Pluralis, vt homines vi-
uunt.

¶ De nomine.

Nomini accidunt Articulus, Genus, Ca-
sus, Declinatio. Genera duo tantum nouit
natura

natura Masculinum, & Fœmininum, Græci Neutrum inuenere: qui plura docuerunt, insaniunt.

Articulis vtuntur Græci ad tria genera:

Singular, Dualia. Pluralia.

Masc. Ο, τῶ, τῶν, τῶν: τῶ, τῶν. οἱ, τῶν, τῶν, τῶν.

Fœm. Η, τῆς, τῆς, τῆς: τῆς, τῆς, αἱ, τῶν, τῶν, τῶν.

Neut. Το, τῶ, τῶ, τῶ: τῶ, τῶν, τῶν, τῶν.

Casus sunt sex, neque enim Græci sexto carent, vt somniant: & vox ὦ, deseruit omnibus vocatiuis.

Omnia nomina aut non crescunt in genitiuo, aut crescunt: illa parisyllaba: hæc imparisyllaba dicuntur.

¶ De nominibus parisyllabis.

Nomina in os, sunt masculina, vel fœminina, & sequuntur articulos masculinos, faciunt-que; vocatiuum communem in ε. Nam Attici semper recto similem faciunt.

Nomina in A. I. N. sunt fœminina & sequitur articulos fœmininos. Finita in εα & α, puerum, seruant α, in toto singulari. Genitiuus pluralis terminationis fœmin. frequentius contrahitur, vt μεσοῦν, πλανητῶν.

Nomina

Nomina in *op*, sunt neutra, & sequuntur articulos neutros: Et ubique tres casus similes habent, Nominatio. Accusatio. Vocatiuum: quos in plurali terminant in *α*.

¶ Exceptio.

Finita in *αs*, & *us* parisyllaba faciunt genitiuum in *ϛ*, ceteros casus in vocalem recti, addito *v*, in accusatio. Dualis & pluralis sequuntur articulos foemininos.

¶ De Nominibus imparisyllabis.

Nomina crescentia cuiuscumque generis & terminationis mittunt Genitiuum in *αs*. Datiuum in *i*. Accusatiuum in *α*. Vocatiuum similem recto, aut detracto Sigma. Dualis *ε*, *οι*. Pluralis, *εs*, *οι*, *αs*.

Sed finita in *is*, & *us*, declinata per *os* purum, faciunt accusatiuum in *v*, æqualem recto.

¶ De Contractione imparisyllaborum.

Contractio fit in Datiuo Singulari, & in Nominatio, Accusatio, Vocatiuo, pluralibus

bus per ϵ , si in penultima integri sit ϵ . si verò
 i. in ι . Et $\epsilon\alpha$ semper contrahitur ad η .

Nomina in us . & neutra in es , os , contra-
 hunt præterea genitium sing. in ov . plura-
 lem in ω .

Neutra in as purum & pas contrahunt Ge-
 nitivos, in ω , & quatuor illos casus in α .

Nomina in ω s. l. ω . sic declinantur: $\Delta\iota\delta\omega\iota$
 $\omega\omega\varsigma$ $\tilde{\omega}\varsigma$, $\omega\iota$ $\omega\tilde{\iota}$, $\omega\alpha$, $\tilde{\omega}$, $\tilde{\omega}$ $\delta\iota\delta\omega\tilde{\iota}$ dualis & pluralis vt arti-
 culi masculini.

Cætera hûc spectantia in annotationibus
 ad nomina dicentur.

¶ De verbo.

Verbum habet personas, numeros, & tem-
 pora: ex ijs differentijs oritur coniuga-
 tio. Delirium Grammaticorum fuit Modos
 verbis assignare.

Dualem numerum verbis non adscripsi-
 mus, propter illius infrequentiam; quem ta-
 men his regulis poteris indagare.

Prima persona dualis non extat, quoties
 prima pluralis desinit in $\mu\epsilon\rho$. Secunda desinit
 ubiq; in $\tau\omicron\rho$, vel $\theta\omicron\rho$: cui similis erit tertia, si vl-
 tima pluralis fiat in ι . vel $\alpha\iota$. In reliquis tertia
 desinit

definit in τῆς, vel θῆς. & in imperandi tempo-
re in τῶν, vel θῶν.

Personale verbū est, quod numeros, perso-
nas, & tēpora finit, & determinat. Vnde etiā
Finitum dicitur: vt amo, legissem: Imperso-
nale, seu infinitum est, quod neque numeros,
neq; personas, neq; tempora definit: vt ama-
re legisse.

Verbi finiti decem sunt tempora, eaq; du-
plicia, aliquando triplicia, & in imperādi tem-
pore quadruplicia.

Παρακείμενος dicitur ob id quia adiacet præ-
senti, quasi dicas, modo scripti, ideo rarus est
eius vsus, ab alijs dicitur, παρακείμεθ' ἐνεσῶς.

Ἐγραφα pessime vocatur Aoristus primus,
quia semper significat rem penitus exactam,
vnde proprie ab Aristotele vocatur παρελη-
λυθῶς. i. exactū. Hispane: Ya yo houe escrito.

γραφῶ εἰς: non est futurum secundum: sed
ἐσόμενος. i. futurum remotius. Arist. lib. 1. de di-
uinatione per somn. cap. 2. εἶδε τὸ αὐτὸ τὸ ἐσῶ-
μενον, καὶ τὸ μέλλον.

Tempora prima sunt plane ὀριστὰ. i. finita
& absoluta: secunda vero vel tertia, ὑποτακτι-
κὰ. i. subiungentia.

Personale verbum, seu finitum. i. quod finit personas,
 numeros, & tempora.

Ἐνεσός.	{ A. Τίω,	τίεις	τίει,	τιομεν,	τίετε,	τίωσι.
	{ B. Τίω,	τίης,	τίη,	τίωμεν,	τίητε,	τίωσι.
Παρατατικός.	{ C. Ἐτίοιμ,	ἔτιεις,	ἔτιε	ἐτίομεν,	ἐτίετε,	ἐτίοιμ.
	{ D. Τίοιμι,	τίοις,	τίοι,	τίοιμεν,	τίοιτε,	τίοιμ.
Παρακείμενός.	{ E. Τέτικα,	τέτικος,	τέτικε,	αμεν,	ατε,	ασι.
	{ b. Τετίκω,					
ὑπερσυντελικός.	{ a. Ἐτέτικειμ,	εις,	ει,	ειμεν,	ειτε,	εισαμ.
	{ d. Τετίκοιμι,					
Παραλιλιθός.	{ c. Ἐτίσα,					ἔτιο'αμ.
	{ b. Τίσω,					
	{ d. Τίσαιμι,					

Λόρισος.

- c. ἔτιον,
- b. τίω,
- d. τίοιμι,

Μελλων.

- a. τίσω,
- d. τίσοιμι,

Ἐσόμενος.

- a. τίῶ, τίει, οὔμεν, εἴτε, ἔσι.
- d. τίῶμαι, οἷς, οἷμαι, οἴτε, οἷεν.

Προσκατικόν.

- τίε, τίέτω, Pl. τίετε, τίέτωσαν.
- τέτικε, έτω, έτε, έτώσαν.
- τίσον, seruat, έτε, έτώσαν.
- τίε,

Β

¶ Impersonale verbum. i. infinitum ad personas, numeros & tempora.

Απαρεμφάτα.

- τίειν, τέτικεναι, τίσα, τίειν, τίσειν, τίειν.

Μετοχαί.

- τίων, τέτικας, τίσας, τίωμ, τίωμ, τίωμ.
- ἔτος.

De Verbis passivis.

<i>Præsens.</i>	{ A. Τίωμα, B. Τίωμαι,	{ Τήν, τήν,	{ Τίεται, τήνται,	{ Τίεσθε, τήσθε,	{ Τίονται, τίωνται
<i>Imperfect.</i>	{ C. Ετίωμι, D. Τιώμι,	{ ετίου, τίοιο,	{ ετίετο, τίοιτο,	{ ετίεσθε, τίοισθε,	{ ετίοντο, τίοντο.
<i>Præteritū.</i>	{ E. Τέτιμαι, b. Τετιώμαι,	{ τέτιω, τετήν,	{ τέτιται, ήνται,	{ τέτισθε, ήσθα,	{ τέτινται, ώνται
<i>Plusq. pfe.</i>	{ F. Ετετίμημι, G. Τετιήμι,	{ ετέτισο, τετήνο,	{ ετέτιτο, τετήνω,	{ ισθε, ήσθε,	{ ήντο. ήντο.
<i>Exaϑηνη.</i>	{ H. Ετίσημι, I. Τίω,	{ ετίση, τίης,	{ ετίση, τίη,	{ ήτε, ήτε,	{ ήσαν. ών
<i>Aorist.</i>	{ h. Ετίημι, i. Τίω, k. Τίωμι,	{ τίθη, τίθης, τίθεις,	{ τίθει, τίθει, τίθειν,	{ τίθειτε, τίθειτε,	{ τίθεισαν. τίθεισαν

Επινηκ. { a. Τίθησομαι,
          { d. Τίθησοίμην,

Εσομένος. { a. Τίθησομαι,
              { d. Τίθησοίμην,

Ραηλορσθ. { a. Τετίσομαι,
              { d. Τετίσοίμην,

                                  { τίθη, τίθησθαι,
                                  { τέτισο, τετίσθω,
                                  { τίθητι, τίθητω,
                                  { τήθη, τήητω,

Imperantia. {

Infinita. { τίθησθαι, τετίσθαι, τίθησθε, τετίσθε, τίθησθεσσι, τετίσθεσσι,
              { τίθημεν, τετίμεν, τίθησμεν, τετίσμεν, τίθησμεσσι, τετίσμεσσι,

De verbo Medio. i. active vel passive capto.

Præsentia τίωμα, & τίωμαι. Imperfect. ἐτίωμην, & τίοιμην. Imperat. τίε.
 Infinit. τίεσθαι. Partic. τίομεν. eadem sunt cum passivis.

Præterita τέτια, τέτιω, ἐτέτιεν, τετίοιμι, Imperat. τέτιε. Infinit. τετίενα.

Partic. τετίως, similia sunt activis.

Παρεληλ.	{	ἐτίωμην,	ἐτίω,	ἐτίσατο, αμεθα,	σασθε,	ανπο.
	{	τίωμαι,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
Αόρις.	{	ἐτίωμην,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
	{	τίωμαι,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
Μελλ.	{	τίοιμην,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
	{	τίσομαι,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
	{	τίσοίμην,	τίωαιτο	αίμεθα,	τίσασθε,	αιντο.
Εσομεν.	{	τίωμαι,	τίεῖται	τίεμεθα	εἶθε,	εἶνται.
	{	τίοιμην,	τίοῖτο	τίοίμεθα	ιοῖσθε,	οἶντο.

Προσα. { Τίσαι
 { Τισί

άσθα
 τίεσθα

άσθασαμ.
 έσθασαμ.

άππαρεμφ. Τίσασθαι, Τίσεσθαι, Τίεσθαι.
 Μέβχ. Τισάμενθ, Τισόμενθ, Τιέμένθ,

Annotatiuncula.

Vsitatissimus est apud Atticos tempus Aeolicum, in histantum per-
 sonis. Τίσεας, Τίσειε, plural. Τίσειαμ.

Particula άμ adiuncta temporibus indicantibus subiungendi significa-
 tionem denotat. Epictet. cap. 11. εἰ ὁ ἴππθ' ἔλεγεν άμ. si equus diceret utiq;
 & cap. 48. εἰκ άμ ταῦτα φόνα ἔλέγεμ. & Psalm. 50. ἔδωκα άμ, dederim utiq;.

De formationibus, & investigatione Thematicis.

Mellon fit in σω, & Paracimenon in χα. Verba tamen in σω, βω, φω,
 mittunt in ψω, & φα. & verba in κω, γω, χω. mittunt in ξω, & χα: quibus
 adde aliqua in ζω, σσω, vel πω.

Futuro carent verba in λω, μω, νω, ρω. pro quo utimur εσωμένω ab Aori-

De formatione.

sto formato, vt Τέμνο Ταιμῶ: non Τεμῶ. rarissime inuenitur ε, in penult., vt ἀγγελῶ.

De formatione temporum.

Infectū fit à præsenti vltima in ου. in principio augetur per ε. si verbum incipit à consonante, vt Τίω ἐτιου, γράφω ἔγραφοι.

Sed si thema incipit ab α, ε, ο, mutabis duas priores in η: & ο, in ω. Similiter αι, in η: αυ, in ηυ: οι, in ω: vt ἔλεω, ὄπαζω, αἶρω, αὐλίξω, οἰκίζω. Reliquæ vocales, aut diphthōgi manebūt, vt ἠχέω, ἰξέω, ὑβρίζω, ᾠθέω, εἰκάζω, εὐθύνομαι, οὐτάζω.

De Paracimeno.

Paracimenon accipit super augmentum geminationem literæ thematis; vt Τέττικα, γέγραφα: sed incipientia à crassis geminant tenues, vt θύω Τέθυκα.

Si augmentum ε, producatur positione, ferè nulla est geminatio, vt ἔπειρομ, ἔταλομ, ἔρερομ, ἔζεομ. Muta cum liquida non facit positionem: vt ἔγραφομ γέγραφα, dicimus tamen ἔρηγόρεκα, & ἐγνόρεκα.

Si verbum incipit à vocali, prima syllaba Paracimeni eadē erit quæ infecti: ἀνύω, ἠνοομ, ἠννικα: αἶρω, ἠρομ, ἠρικα.

Disyllaba

De formatione.

Dissyllaba in λω, μω, νω, ρω (si duas habeant consonantes) amittunt hic posteriorem, & ε, ει, αι, mutant in α. στέλλω, ἔσταλκα: ἀπείρω. ἔσπαρκα, χαίρω κέχαρκα.

Hæc septem verba faciunt præteritum in ηκα, quasi sint à circumflexis. κάμνω, δέμω, μένω, νέμω, βρέμω, γέμω, & τέμνω τέτέμηκα, vel τέκμηκα.

Verba in ίνω, είνω, ύνω (præter μολύνω) amittunt ν. vt τέινω τέτακα; reliqua in νω mutant ν, in γ. quia sequitur κ: φαίνω πέφάγκα.

De plusquam perfecto.

Accipit ε super Paracimenon. Sed si paracimenon non geminauerit, vtriusq; idem erit initium: ἦρκα ἦρκειν.

De Pareleluthoto, siue exacto, quod perperam

Aoriston vocarunt.

Fit à Mellone vltima in α, cum augmēto. ἔτισα, ἔγραφα, ἔλεξα.

Penultima semper producitur.

In verbis: λω μω νω ρω, si fuerint in themate duæ immutabiles, tolle posteriorem. & si fuerit α, vertatur in η: & αι, in α vel η: & ε, in ει.

Formationes.

Ἰαλλῶ ἔφηλα: φαίνω ἔφηναι, vel ἔφανα: στέλλω ἔστειλα. Cæteræ vocales aut diphthongi manebunt, vt σπείρω ἔσπειρα: κρίνω ἔκρινα: ὄτρύνω, ὄτρυνα: ἀλέω ἤλευα: sic ἔχρεια, ἔληα, ἔκεια.

De Ariosto, qui falso ab alijs Ariostus secundus.

Idem est cum infecto, sed penultimã semper breuiabit, quæ semper vna erit ex anticipibus. α. ι. υ. Quare si aliqua earum sola fuerit in infecto, hîc quoq; manebit. Cæteræ vocales, aut diphthongi mutãtur in α. vt ἐλαβον à λήβω: ἔτραγον à τρώγω: ἔφανον à φαίνω. Adde etiam ε, vel ει, si sequatur immutabilis, aut præcedat cum alia consonante.

Vt δέρω ἔδαρον: τέμνω ἔταμον: σπείρω ἔσπαρον, Τρέπω ἔτραπον: πέρθω ἔπραθον. In alijs verbis ex ει, ευ diphthongis, perit ε: vt λείπω, εἶδω, φεύγω, τεύχω.

Si penultima corripì non potest, perit hic Aoristus & ab eo formata. Quare ex finitis in ξω, manet σι. vt φράξω ἔφρασον. ex duobus π. vel σσ. fit γ. vt πλήττω ἔπλαγον: ὀρύσσω ὤρυγον. Ex duabus consonãtibus perit posterior: τύπω ἔτυπον: τέμνω ἔταμον.

Poetæ aliquando transponunt ρ. vt πέρθω ἔπραθον: δέριω ἔδρακον. & ab ἀμαρτάνω, ἡμέρο-
ζω,

Formationes.

ζυ, vel ἀμαρτέω.

Falluntur qui in hoc Aoristo ponunt ε: aut producunt penultimam. Infecta sunt ἔλεγομ, ἔβλεπομ, ἔφλεγομ. Item ἦλθομ, εἶλομ, εἶπομ, ἔβλασομ. Ὀφελομ, vel ὠφελομ. i. vti nā, Ionicum est incerti temporis, vt amabo apud Latinos.

De Εασομένω, quem alij Futurum secundum.

Fit semper ab Aoristo ομ, in ῶ, sine augmēto, ἔτιομ ἴω: ἔφανομ φανῶ: ἔταμομ ταμῶ: ἔσπαρομ σπαρῶ, non autem σπερῶ. Raro inuenitur. Nam quæcumque carent Aoristo, carent Εσομένο, & medijs præteritis: qualia sunt omnia circumflexa, & in Mi.

De præteritis Medijs, & plusquam perfect.

Similia sunt præteritis actiuis sed Aoristi actiui figuram seruant: vt ἔτιομ τέτια: ἔφραδομ πέφραδα.

In dissyllabis ε, vertitur in ο: λεγω λέγογα: τέμνω τέτομα: τέκω, vnde τίκτω τέτκα.

In verbis λω μωνω ρω. ει, erit ο: απείρω ἔσπορα: in alijs vero ει erit οι. πειρω πέπρωθα, sic λείπω, λείθω.

Α, sepe retinetur, aliquando vertitur in η: sicut αι, in η: vt ἔψαλα vel ἔψηλα: θάλλω τέθηλα: φαίνω πέφηννα.

De pre-

De formatione.

¶ De præterito passivo.

Actiuū in $\left\{ \begin{array}{l} \kappa\alpha \\ \phi\alpha \\ \chi\alpha \end{array} \right\}$ format $\left\{ \begin{array}{l} \mu\alpha\iota \quad \sigma\alpha\iota \quad \tau\alpha\iota \\ \nu\mu\alpha\iota \quad \nu\sigma\alpha\iota \quad \nu\pi\iota\alpha\iota \\ \gamma\mu\alpha\iota \quad \xi\alpha\iota \quad \nu\kappa\tau\alpha\iota \end{array} \right.$

In contractis quæ habent futuri penultimam breuem $\kappa\alpha$, vertitur in $\sigma\mu\alpha\iota$: vt $\tau\epsilon\lambda\acute{\epsilon}\omega$ $\delta\acute{\alpha}\omega$. Quibus adde characteristicū. $\tau. \delta. \zeta. \eta.$ vt $\acute{\alpha}\nu\iota\tau\omega$, $\acute{\alpha}\delta\omega$, $\pi\epsilon\iota\theta\omega$, $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\omega$, $\acute{\omicron}\rho\acute{\upsilon}\eta\omega$. Attici fere vtuntur $\sigma\mu\alpha\iota$.

Tertia persona pluralis, & omnia præterita passiva cum suis plusquā perfectis defunt, si tertia singularis in $\tau\alpha\iota$ purum nō desinat. Multa circumflexa habent hæc tempora integra: in reliquis verbis vtimur circumloquijs ex participijs & verbo substantiuo, vt $\tau\iota\omicron\mu\epsilon\nu\omicron\varsigma \omega$, $\eta\varsigma$, η .

De Pareleluthoto.

Actiuū in $\left\{ \begin{array}{l} \sigma\alpha \\ \xi\alpha \\ \nu\alpha \end{array} \right\}$ in $\left\{ \begin{array}{l} \theta\eta\mu. \text{ item } \lambda\alpha, \mu\alpha, \nu\alpha, \rho\alpha. \\ \chi\theta\eta\mu \\ \phi\theta\eta\mu \end{array} \right.$

Μέλλω in $\left\{ \begin{array}{l} \sigma\omega \\ \xi\omega \\ \nu\omega \end{array} \right\}$ in $\left\{ \begin{array}{l} \theta\acute{\epsilon}\sigma\omicron\mu\alpha\iota. \text{ itē } \lambda\acute{\omega}, \mu\acute{\omega}, \rho\acute{\omega}. \\ \chi\theta\acute{\epsilon}\sigma\omicron\mu\alpha\iota \\ \phi\theta\acute{\epsilon}\sigma\omicron\mu\alpha\iota. \end{array} \right.$

De formatione.

¶ De verbis circumflexis.

Ex verbis in $\acute{\epsilon}\omega, \acute{\alpha}\omega, \acute{\omicron}\omega$, fiunt verba cōtracta, siue circumflexa: quæ (paucis exceptis) penultimam futuri, & præteritorum producunt, per η , aut ω . vt βοήσω, χρυσώσω. Carent Aoristo, esomeno, & medijs præteritis.

Fiunt contractiones in præsentibus & ab eis deductis, & in infectis primis & secundis: hoc modo.

τελέω, $\acute{\omega}$.	βοάω, $\acute{\omega}$.	χρυσάω, $\acute{\omega}$.
ε, perit ante longas εε, fit ει. εο, υ.	αο, fit $\acute{\omega}$. in alijs sonat vt α.	contractio fit in $\acute{\omega}$, vel ου, vel οϊ.

$\left. \begin{array}{l} \epsilon \\ \omicron \\ \eta \\ \eta \cdot \acute{\eta} \\ \omega \\ \epsilon\iota \\ \omicron\iota \\ \upsilon \end{array} \right\} \text{fit} \left\{ \begin{array}{l} \epsilon\iota \\ \upsilon \\ \eta \\ \eta \cdot \acute{\eta} \\ \acute{\omega} \\ \epsilon\iota \\ \omicron\iota \\ \upsilon \end{array} \right.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon \\ \omicron \\ \eta \\ \eta \cdot \acute{\eta} \\ \omega \\ \epsilon\iota \\ \omicron\iota \\ \omicron\upsilon \end{array} \right\} \text{fit} \left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \omega \\ \alpha \\ \alpha \\ \acute{\omega} \\ \alpha \\ \omega \\ \omega \end{array} \right.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon \\ \omicron \\ \eta \\ \eta \cdot \acute{\eta} \\ \omega \\ \epsilon\iota \\ \omicron\iota \\ \omicron\upsilon \end{array} \right\} \text{fit} \left\{ \begin{array}{l} \upsilon \\ \upsilon \\ \acute{\omega} \\ \omicron\iota \\ \acute{\omega} \\ \omicron\iota \\ \omicron\iota \\ \upsilon \end{array} \right.$
---	---	--

Dores cōtrahūt γελαίς ης. ζαίς ης. ζαίμ. ηρ δει, ετ.
 ω semper (etiam in nominibus) absorbet præcedentem, vt μεσάωμ, $\acute{\omega}\mu$.

De Verbis in Mi.

A verbis εω, αω, οω, υω, fiunt verba in Mi, cum augmēto quod est ι, & geminatione literæ verbalis. vt θέω ἰθέω τίθέω τίθημι, producta penultima in tribus singularis personis actiui. Nam in duali & plurali, & in passiuo literam natiuam agnoscunt: vt τίθημι, τίθεμαι.

Si verbum incipit a vocali aut ab s, non fit geminatio: vt ἔω ἴημι mitto: σάω ἴσημι, sto: in quarta coniugatione, nec fit augmentum, neque geminatio, neque penultimæ mutatio. ζεύγνω ζεύγνυμι.

Carent Aoristis & Esomenis, & medijs præteritis. Habēt hæc tēpora, vt Barytona. velut á, θεω, μ. δῆσω, π, τέθεικα, ἐτέθεικα more Beotio, vel etiam ἔθηκα sine geminatione infectum ἐτίθει, à τίθεω.

¶ Reliqua nunc à τίθέω, nunc à θέω, sic. Præsens & imperf. τίθημι τίθη τίθησι: τίθεμαι, τίθετε, τίθεισι, Ionic. τίθεασι.

ἔτιθει, ης, η. ἔτιθεῖς, ἔτε, εσαρ. vel, ἔθη
 ης, η.
 Paralel. { τίθῶ, ἡς, ἦ. τίθῶμεν τίθητε τίθῶσι. vel
 θῶ θῆς θῆ.
 τίθειν εἶνσ, εἶν, τίθειμεν εἶντε, εἶνσαρ,
 κ, εειρ, vel θείην.

Imp.

Verba in Mi.

Imp. τίθει, έτω. & δέυ και δευ, θέτω, & à cότρα
στο τίθειαι.

Infinit. τίθεναι, και δέναι. Partic. τίθεισ, τίθεισα, τί
θεύ, και δεύεισα, έυ.

¶ Passiva.

Præs. & infect. τέθεμαι, vel τίθη τεθεσαι. Τι-
θεται. vt Parac. pass. Præt. τέθειμαι, & έτεθει-
μι. Parel. έτεθει. Mell. τεθήσομαι. Met' olig.
τεθήσομαι. Med. έθνηάμι. Mell. θήσομαι.
Scholiastes Sophoclis in Aiace negat verba
in Mi habere 2. Aorist. & medium, & præt
passivum.

Parel. { έυθέμι, έτίθεο η έτίθω, έθ. Itέ έθέμι
τίθωμαι, υθη, υθεται. Med. θωμαι, θη.
τίθειμι, υθειο, οίτο. Med. θείμι, θειο
Imperat. τίθεο, η υθ, έθω. Med. θεο και θω,
δέθω.

Infinit. τιθεσθαι, Med. θέσθαι. Partic. υθεμε-
νθ. Med. θέμενθ.

¶ Ίσημι, στο. σω, Mell. σήσω. Præt. έσσηκα
pro έσηκα. plusq. έσάκει. Parel. έσησα.
imperf. ισω η ισας ισα. ab ισάω.

Præs. Ιΐσημι, ισης ισησι, ισάμεν, ισάτε, ισάσθι.

De verbis in Mi.

ἴσημ, ἴσης, ἔση. ἴσταμην, ἴσατε, ἴσασθε, vel ἔσην, ἔσης.

Parel. ἴσῶ, ἴσῶς ἴσῶ. ἴσῶμην, ἴσατε, ἴσῶσι. vel ἴσῶ. ἴσῆς, ἴσῆ.

ἴσάμην, ἴσάμην, ἴσάμην. ἴσάμην, ἴσάμην, ἴσάμην. ἴσάμην, ἴσάμην, ἴσάμην. ἴσάμην, ἴσάμην, ἴσάμην.

Imp. ἴσταδι ἴσάτω. I. οτῆδι, οτήτω. I. ἴσταε, ἴστα. inf. ἴσάσθαι. I. οτάσθαι. Partic. ἴσάσθαι, ἴσάσθαι, ἴσάσθαι. I. οτάσθαι, ἴσάσθαι, ἴσάσθαι. Item. ἔστακώς. Ionic. ἔστακώς, vel οτάσθαι.

Passive. Præs. & infect. ἴσταμαι, ἴστασθαι, vel ἴσταται. Præt. ἔσταμαι. Plusq. ἔστάμην.

Parel. ἔστάμην. Mel. σταθήσομαι. Met' olig. ἔστάσομαι.

Parel. ἴσάμην, ἴσασο, ἴσατω. I. ἴσαο, ἴσω. ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται. I. ἔσῶμαι, ἔσῶ. ἴσάμην, ἴσῶ, ἴσῶται. I. ἔσάμην, ἔσῶ.

Imp. ἴσασο καὶ ἴσω ἴσάτω, ἴσάτω, ἴσάτω.

Inf. ἴσάτω. Partic. ἴσάτω.

Δίδωμι. Mell. δάσω. Præt. δεδωκα. I. ἔδωκα, ἔδεδωκεν. Infect. ἐδίδω, ἐδίδως, ἐδείδω. ab δίδω.

Præs. δίδωμι, δίδως, δίδωσι. Δίδωμην, δίδετε, δίδετε, vel δίδετε.

Δίδω,

De Verbis in Mi.

Διδῶ, διδῶς, διδῶ. Διδῶμεν, ὦτε, ὦσι. I.
δῶ, δῶς. δῶ.

Parcel.

Ἐδίδωμι, ἐδίδως, ἐδίδω. Ἐδιδόμεν, δοτε,
δοσαμ, vel ἐδώμ, ἐδως, ἐδω.

Διδόμην, διδόμης, διδόμην. Διδόμεμεν, ητε,
ησαμ, vel δόμην, δοιης.

Imp. Δίδοθι, διδότω. I. δόθι καὶ δῶς, δότω. καὶ δι-
δοτε ἢ διδότω.

Infin. Διδόναι. I. δέναι. Part. δεδῶς, καὶ δῶς.

¶ Passive. Praes. & infect. Δίδομαι. Praes. δέ-
δομαι, ἐδεδόμην. Mell. δοθήσομαι. Met' olig.
δεδόσομαι. Parcel. ἐδόδημ. Med. ἐδοκάμην.
Mell. δώσομαι.

Ἐδιδόμην, ἐδίδου, vel ἐδόμην, ἐδου.
Διδῶμαι, διδῶ διδῶται, vel δῶμαι.
δῶ, δῶται.

Parcel.

Διδόμεν, διδοῖο, οἶον. I. δόμην, δοῖο, δοῖ-
ον.

Imp. Δίδου, ὀδω. vel δοου, δόδω.

Infin. Δίδοσθαι. vel δόσθαι. Part. διδόμενοι. vel
δόμενοι.

¶ Praes. & infect. ζεύγνυμι, ζεύγνυς, ζεύγνυσι.
νμῆν, υτε, υσι, vel ὕσι.

Parcel. Ἐζεύγνυμι, γνυς, γνυ. Γνυμεν, γνυτε, γνυσαμ.

C Imp.

De verbis in Mi.

Imp. ζεύγνυθι ζευγνύτω. Infi. ζευγνύναι. Partic.
ζευγνύς, υνός.

¶ Passiue. Præs. & infect. ζεύγνυμαι, ζεύγνυ
σαι, ται.

Partic. Εζευγνύμεν, εζεύγνυσο, γνυθ, γνύμεθα, γνυ-
θε, γνοήσο. Imperat. ζεύγνυσθε ζευγνύσθε.
γνύθε, γνύσθε. Infi. ζεύγνυσθαι. Partic.
ζευγνύμενος. Reliqua tempora ritè forman-
tur à ζευγω. vt έξυζω. έξευχα, έξευξα, ζεύξω,
εαι. sic φύμι nascor: φήμι dico: γνῶμι no-
sco: φίμι amo: δίζμι quæro: ὄνμι iuuo.

De Præpositione.

Decem & octo sunt præpositiones. ἐν vel
ἐξ, ἐν, ἐς, vel εἰς, σὺν, πρὸς, πρὸ: ἀνά, διὰ, κατὰ, μετὰ,
παρά: ἀντί, ἀμφί, ἐπί, ὑπὲρ, ὑπό. Sem-
per sextum casum regunt ἐν, & σὺν. Geniti-
uum ἐν, vel ἐξ. πρὸ, ἀντί, ἀπο, ἐπί, ὑπό. Reliquæ ac-
cusatiuum vel genitiuum.

DE ADVERBIO.

Aduerbia qualitatis à genitio plurali for-
mantur ν, in σ, vt καλῶν, καλῶς. Pessime vo-
cantur aduerbia positionis λευτέον, γραπτέον,
quum sint nomina participialia.

Aduerbia in σε, ζε, δε, locum ad quem desi-
gnant.

Annotationes ad nomina.

gnant. in δι, & ε, locum in quo. in δευ locum
ex quo.

ANNOTATIONES
ad nomina.

Sunt multa nomina irregularia, quorum
primum locum obtinent reges nominū, quæ
falso pronomina dicuntur, qualia sunt.

Sing. Εγώ, ἐμῆ, ἐμοί, ἐμέ. D. νῶ, νῶν, P. ἡμεῖς,
ἡμῶν, ἡμῖν, ἡμᾶς.

Sing. Σὺ, σὺ, σοί, σέ. D. σφῶ, σφῶν. P. ὑμεῖς,
ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμᾶς.

Sing. ἔ. οἶ, ἔ. D. σφε, σφίη. Plu. σφεῖς, σφῶν,
σφίσι, σφᾶς.

Attici etiam parisyllaba cōmuni a in αος,
& αου, flectunt per εως, & εωρ. seruanque sem-
per ω, cum consonante articuli, vt μενέλεως,
εὐγεσρ.

Nomina propria Dorica in, σ, circumfle-
xa tollunt σ, in declinatione, quam mutant
in ν, in Accusatiuo, ἴησῆς, θωμᾶς.

Multa parisyllaba in oos, vel eos, contrahun-
tur in omnibus Casibus: vt πλόος ἔς, πλόος
ἔ, πλόω ῶ, πλόω ἔν, πλόε ἢ sic χρύσεος, ἀργύ-
ρεος.

Nomina crescentia in us, aut variantur per
 εθ, aut per υθ: υ, illa contrahuntur in Dati-
 uo singulari, & in tribus pluralibus, hæc tantū
 in tribus pluralibus, vt βότρυας, βότρυς. ¶ Mono-
 syllaba crescentia acuunt genitiuos & dati-
 uos: πρæter πάντων πᾶσι, παῖσι, φώτων.

Parisyllaba in τις, & gentilia, & composi-
 ta à verbis μετρῶ, πολῶ, τρίβω. habent etiam re-
 ctum in A. vnde Latini dixerūt Poëta, Persa,
 bibliopola, in recto & vocatiuo.

Comparatiua in ων, sic contrahunt casus
 in α, μείζονα, μείζονα, μείζω. Plural. μείζονας, μεί-
 ζονας, μείζους. Sic Ἀπόλων, ποσειδῶν.

Βους, βοός, βοί, βόα καὶ βούρ, ὄβου. P. βόες καὶ
 βῶς.

Πολύς, πολλή, πολύ. Genit. πολλού, πολλῆς,
 πολλού. accusatiuo βῶν, vocat. βῶ.

Μέγας, μεγάλη, μέγα. Genit. μεγάλου, μεγά-
 λης, μεγάλου, Accusatiuo μέγαρον.

Πατήρ, πατέρθ καὶ πατρός, πατέρι καὶ πα-
 τρι. Datiuo plur. πατράσι. Sic μήτηρ, θυγάτηρ,
 γαστήρ.

Ἄνθρωπος, ἀνέρθ καὶ ἀνδρός, ἀνέρι, ἀνδρι. ἀνέρας,
 ἀνδρα. Ζεὺς, διός, διῷ, δία. Μέλας, μέλαινα, μέ-
 λαρον. χαρῖεις, χαρίεσσα, χάριερον.

Comparativorum & superl. formatio.

A nominibus in Θ, fiunt comparatiua & superlatiua σ, in τήρΘ, & τατΘ, sed si ante Θ sit brevis, ex ο, fit ω. A nominib. in υσ, in ύτερΘ, & ύτατΘ. A nominib. imparisyllab. à neutra terminatione in σήρΘ, & σατΘ.

Αγασθός, ἀμείνων sine superl. ἀρείων, ἀριςΘ: βελτίων, βέλτιςΘ καλίων, κάλιςΘ: κρείττων, κρείττιςΘ: λῶτων, λῶςΘ: & ἀγαθώτατΘ.

ΚακίΘ, κακίων, κάκοςΘ: χείρων, χερίων, χείριςΘ. Αἰσχροός, αἰσχίων, αἰχίςΘ. Ἐχθροός, ἐχθίων, ἐχθίςΘ. ΡάδιΘ, ῥάων, ῥᾶςΘ. ΦίλΘ, φίληρΘ, φίλητατΘ, & φιλώτηρΘ, φιλώτατος, λαλός, λαλίστηρΘ, λαλίστατΘ. Μέγας, μείζων, μέγισΘ. Πολύς πλείων καὶ πλέων, πλείςΘ. Μικρός, ὀπίσθρος, ὀπίσθρος. vel compar. ἐλάττων, ἡττων, μείων. superl. ἐλάχιστος.

ANNOTATIONES

ad verba.

Hæc ferè sunt circumflexa quæ breuiant futurum in ἔσω, Αἰδέω, ἀρμέω, ἔω, νεικέω, ὀλέω, πω νέω, τελέω, ζέω, αἰδέομαι, αἰνέω, ἀχθέομαι, δέω, καλέω, κορέω, ποθέω, φορέω, φρονέω.

Hæc in ἄσω. Αἰσέομαι, ἀσέομαι, γελάω, δράω,

Annotationes

ἐλάω, ἐράω, θλάω, κλάω, πάω, φλάω. Φοράω, χαλάω. Et quæ habent ε, aut ι, ante α, ut ἐάω, ὠπιάω. Sed περαω, & πειράω in άσω, & ήσω.

Hæc in όσω: όμόω, όρόω, βόω. Βέλομαι, δέομαι, έρομαι, κήδομαι, όιχμαι, φείδομαι. Futur. ήσομαι, ut si essent in εω.

Βλάπω, καλύπω, κρύπω, in med. præter. & Aoristo assumunt ε. Sed Βάπω, & σιάπω, φ. Omnia tamen sunt ab antiquis βλάβω. cat.

Ex verbis in ζ hæc faciunt futurum in ξω. Αιάζω, ἀλαλάζω, ἀλαπάζω, θρυλλίζω, κράζω, όλολύζω, όμώζω, παίζω, ρέζω, σενάζω, σπριζω, σίζω, σφάζω, σρίζω. Sed βασιάζω ξω, & σω.

Ex duplici π, vel σ, hæc faciunt futurum in σω. Ερήσσω, ιμάσσω, λεύσσω, πάσσω, ὕπνώπω, & πράπω pro vendere.

Hæc non mutant α, in præterito. άω, άίω, άνθελιω, άνθιζομαι.

Hæc incipientia ab ε, augentur per ει. έχω, έπομαι, έλω, έσιάω, έάω, έω, έλκύω, έρω, έρπιζω, έρωτάω, έζω, έργάζομαι, έθω, έθίζω, έρύω, έπω, έρέω, έσήκω.

Hæc non mutant οι. Οικονίζομαι, όικνεσκοπώ, όικνοπελω, οίμω, οίνω, οίνίζω, όισρω, όιωμαι, όιακίζω, όιακονομω, όιακοςροφω, όιδαίνω, όικερω.

ad nomina.

Composita à *dis*, & *eu*: & cum præpositio-
ne mutâte simplicis significatum augentur in
medio: vt κατ' ἔγραφεν: excipiuntur περί,
& πρό.

DE VERBIS DEFICI-
entibus.

In verbis anomalis tradendis mire delirât
Grammatici, peius etiâ Græci quam Latini.
Nam quæ eos Furia docuit, vt doceant à Fu-
ro is, præteritû esse Infaniui: & à Reminiscor
recordatus sum? Sic à εἶρω faciunt εἶπον Αο-
ριστ. quum sit infectum ab ἐπω. & ab ἀγρεύω,
εἰρηικα. Volebam hanc partem intactâ relin-
quere: sed tamen, vt aliqua memoriæ man-
dentur. aliqua ponenda duxi quæ non oberût
si addiscantur.

Non transcunt vltra primum infectum
verba in βω, si præcedat ε, vt φέρβω. & finita
in ειω, υω. αθω, υθω, λθω, νθω. Adde ἐρέχθω,
απέξω, μεμβλω: δάκνω à quo ducunt δίξω, &
ἔδανου. item μαρμαίρω, cum similibus.

Item finita in άνω. vt ἁμαρτάνω, μανθάνω,
λαμβάνω, λανθάνω, ἀνδράνω, nam ἁμαρτήσω,
ἡμάρτηκα, ἡμαρτοῦ sunt ab ἁμαρτέω. vt in re-
liquis à μαθέω, λήβω. λήθω, ἄδω.

Item finita in σιω, capiunt tempora quasi es-
sent in ω, primum: vt γηράσκω, γεράω: ἐηρίσκω,
ἐυρέω: ἀλίσκομαι, ἀλώω: διαδράσκω, διαδράω, vñ-
de διέδραμ, διαδράς, vt αἰῦτ θνέσκω, vide infra.

Ἄγνυμι, Mel. ἄξω. ἦγα. Atti. ἔαγα. Parel. ἦξα. At-
tic. ἔαξα. Frango.

Ἀμφιέννυμι. M. ἀμφιέσω, ἠμφιέσμαι: Induo.

Ἀπολλύω, κὴ ἀπόλλυμι. M. ἀπολέσω, καὶ ἀπολώ.
ἀπώλεκα. Att. ἀπολώλεκα, ἀπώλα, Att. ἀπό-
λωλα. Parel. ἀπόλεσα. ἀπολώμην. Perdo, vel
Pereo.

Ἄγω. M. ἄξω, ἦχα, Att. ἄγνηχα, κὴ ἄγνόχα. infect.
ἦγρον, καὶ ἦγαγρον. ab. ἀγάγω. Duceo.

Ἄγαμαι. M. ἀγάσομαι, ἦγασμαι. ἠγάσθην, ἠγασά-
μην. Miror.

Ἀιρέω ὦ, M. αἰρήσω, ἠρηνια, εἶλον. Tollo.

Ἀιρομαι. M. αἰρήσομαι, ἠρημην, ἠρέθην. Eligo.

Βαίνω. M. βήσομαι, βέβηκα. ἔβην, βάς. Gradior.

Βαλλω. M. βαλώ, βέβληκα, ἔβαλον. Iacio.

Γίνομαι. καὶ γίγνομαι. M. γενήσομαι, γεγένημαι, ἐγ-
νήσομαι, ἐγενόμην, γεγόνα. fio, vel sum.

Δάίω. M. δάσω, δέδαομαι. Diuido.

Δαίω. M. δαήσω, δεδάημαι, ἐδάην. Scio.

Δέω. M. δίσω, δέδεμαι, ἐδέθην. Ligo.

Αποταλις.

Δέομαι. Μ. δεήσομαι, δεθείμαι, ἐδεήθημ. Rogo.

Δάκνω. Μ. δάξω, δέδηχα, ἔδακον. Mordeo.

Δείδω. Μ. δείσω, δέδεικα, δέδοικα. Ionic. δεδία.

Timeo.

Δοκέω, ω. Μ. δόξω, δέδοικται. Videor.

Δύναμαι. Μ. δυνήσομαι, δεδύνημαι, ἐδυνήθημ. Possū

Είδω. Μ. είσομαι, και ειδήσω, οίδα. ήδειμ. Video.

Είρω. Μ. έρω, ειρηκα. ειρημαι, έρρήθημ, κη έρρέθημ,
ήθηεί. Dico.

Έρχομαι, Μ. έλέυσομαι, έλήλυθον, κη ήλθον, Venio.

Έρομαι, Μ. έρήσομαι, ήρόμημ. Interrogo.

Εχω, Μ. έξω. και σχήσω, έχηκα, έχον, σχέθη, κη σχές.
έχομαι, έσχέθημ, έσχόμημ. Habeo.

Θάψω, Μ. θάψω, έτάφημ. Sepelio.

Θέλω, Μ. θελήσω. και έθέλω, à θελέω. Volo.

Θνήσκω, Μ. θανῶμαι, κη τεθνήξομαι, τέθνηκα, τέθναδι,
τεθνάρι, τεθνηκώς, και τεθνεώς. Morior.

Ινῶμαι. Μ. ίξομαι, ίγμαι, ίόμημ. Venio.

Καίω. Μ. καύσω, έκηκα, εκάημ. Uro.

Κλαίω. Μ. κλάυσω, και κλαήσω. Fleo.

Κλάζω. Μ. κλάγξω, κέκληγα. Clango.

Καθέζομαι. Μ. κάθειζμαι. Sedeo.

Κερανώω, και υμι. Μ. κεράσω, κείραμαι. Misceo.

Μιγνύω, και μιγνυμι. Μ. μίξω, έμίγημ. Misceo.

Μάχεται. Μ. μαχῶμαι, και μαχέσεται, και μα-

χησομαι. Pugno.

Μέλομαι. Μ. μελήσω, μέμηλα. Curo.

Ομνύω, και υμι. Μ. ὁμόσω, ὠμοκα. Αιτ. ὁμώμοκα.

Iuro.

Οίομαι, και ᾄμαι. ᾄμην, οἴσομαι, ὠήθην. Puto.

Οίχομαι. Μ. οἰχήσομαι, οἰχωκα, ὠχόμην. Abeo.

Οφείλω. Μ. οφειλήσω, κη οφλήσω, ὠφληκα, ὠφελον, και ὠφλον.

Πηγνύω, και υμι. Μ. πῆξω, πῆπνυα, ἐπάγην. Figo.

Πεταννύω, κη υμι. Μ. πετάσσω, πέπιονκα. Extendo.

Πάσχω. Μ. πείσομαι. πέπονθα, ἐπαθομ. Patior.

Πίνω. Μ. πώσω, κη πιομαι, πέπωκα, ἐπιον, πίθι, και πίε. Bibo.

Πιπῶ. Μ. πεσοῦμαι. πέπιωκα, ἐπεσον. Cado.

Ρηγνύω, κη υμι. Μ. ῥήξω, ῥῥῶγα, ῥῥάγην. Rumpo.

Ρωννύω, κη υμι. Μ. ῥώσω, ῥρωμαι, ῥῥώθην. Valeo.

Ρέω. Μ. ῥέωσω, κη ῥήσω, ῥῥυκα, ῥῥύην. Fluo.

Σέυομαι, ἔσεια, ἔσυμα, ἔσύθην. Ruo.

Σπένδω. Μ. σπείσω. Libo.

Σβεννύω, και υμι. Μ. σβέσω, κη σβέσομαι. ἔσβην.

Extingo.

(co.

Τέμνω. Μ. τεμῶ, κη τμήσω, ἔταμον, κη ἔτμαρον. Se-

τρέχω. Μ. θρέξω, κη θραμῶμαι. Curro.

Τίπτω. Μ. τέξομαι. τέπτοκα, ἔτεκον. Pario.

Τρώγω, Μ. τρώξομαι, κη φαγῶμαι. Voro.

Αποταλῖς.

Υποσῆμαι. Μ. ὑποσχῆσθαι, κὶ ὑποσῆσομαι, ὑπέσθην
 ὑπέσθην, ὑπέσθην, ὑπέσθην. Promitto.
 Φέρω. Μ. ὄσω. ἐνήνοχα, ἠνέγχα. ἠνευχορ, ἠνευχομαι.
 ἠνέχθην. Fero.
 Φύω. κὶ υἱι. Μ. φύσω, πέφυκα, ἔφυρ, φύς. Nascor.
 Φθίνω. Μ. θίσω. Tabesco.
 Χέω. Μ. χεύσω. ἔχευσα, κὶ ἔχευα, κὶ ἔχεα. Fūdo.
 χαίρω. Μ. χαίρῃσω, κὶ χαρίσομαι. ἐχάλω. gaudeo
 Ωδέω. ᾧ. Μ. ᾧσω, κὶ ᾧθήσω. ἔωσμαι. Impello.

De verbo εἶμι sum.

Præs. { εἶμι, εἶς, κὶ εἷ, ἐσὶ. P. ἐσμεν, ἐσε, εἶσι
 ᾧ, ἦς, ἦ. ᾧμεν, ἦτε, ᾧσι.

Præt. { ἦν, ἦς, ἦ. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν.
 & inf. { εἶν, εἶνς, εἶν. εἶμεν, εἶντε, εἶνοσιν,
 κὶ εἶεν.

Plusq. ἦμην, ἦσο, ἦτο. P. ἦμεθα, ἦδε, ἦντο.

Fut. { ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται. καὶ ἔσαι, ἔσόμεθα,
 ἔσεσθε, ἔσονται. ἔσοίμι, ἔσοίσι, ἔσοίσε.
 ἔσοίμεθα, ἔσοίσε, ἔσοίση.

Imp. ἔσο καὶ ἴσθι, ἔστω. ἔσε, ἔσωσάμ.

Inf. εἶναι. Partic. ᾧν ἔσα ᾧν.

¶ De verbo εἶμι, εἶ. quod & ἴνμι.

Præs. εἶμι, εἶς, εἷ. Pl. ἴμεν, ἴτε, ἴασι.

Præt. ἦα,

De constructione.

Præt. ἦα, vel ἦα. Plusquam. ἦεν. Fut. εἶμι. vt
Præf. ἴοι, ἴες, ἴε. cæt. Imperat. ἴθι, καὶ εἴ ἴτω, cæt.
infin. εἶναι, καὶ ἴεναι.

¶ *De verbo ἴσμι. scio.*

Præt. ἴσμι, ἴσῃς, ἴσῃσι. ἴσαμεν, ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσε, ἴσασι.
Impf. ἴσῃ, ἴσῃς, ἴσῃ, ἴσαμεν, ἴσε, ἴσα, καὶ ἴσασα.
Impat. ἴδι, ἴσω, ἴσε, ἴσωσα. Partic. ἴσας.

De constructione.

Articulus præpositioni adherēs petit sup-
pleri participiū ὧν: vt ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. s. existēs.

Nominatiuus semper erit ante omne verbū,
seruata concordia. Sed ἀμφω, & δύω dualia sæ-
pius habent plurale verbum. Et Atticè neutra
pluralia singulare verbum exoptant: vt ζῶα
τρέχει.

Genitiuus à nomine substātiuō vel à præ-
positione pendet, aut à quibusdā aduerbijs: à
verbo nūquam, aut ab adiectiuīs nominibus.
Nam in illis: Integer vitæ, sceleris purus, lassus
viarum, plenus rimarum, vacuus laboris: & in
verbis copiæ & inopiæ, deest ΕΚ. vide Verga-
ram libr. 3. capit. 9. & 21. In omnibus distribu-
tiuis, comparatiuis, & superlatiuīs deest ΕΠΙ,
vel ΠΕΡΙ. In verbis sensus (si sit genitiuus)
deest accusatiuus aliquis: vt ἀκούω τὸ φωνῆς, au-
dio

De constructione.

dio sonum vocis. Verba Apollonij sunt: πίνω
τῆ ὕδατος, καὶ ἀρύομαι, ὅταν αὐτῆ μέρῃ πίνω:
ὅταν ὅλον πίνῃ τις τὸ ὕδωρ συντάσσεται αἰλιαλι-
κῆ. Sæpe deest μέρῃ: vt ἔλαβε ποδῶς. Præposi-
tio adiuncta verbo sæpe suum casum retinet:
μετέστι ἐμῶ, interest mea negotia. In geniti-
uis, qui falso dicuntur absoluti, deest ΕΠΙ. De-
mosthenes sæpè ἐπὶ ἀρχόντος Μνεσιφίλῳ. Ad-
uerbia quædam genitiuum regunt, quia tunc
pro nomine capiuntur: vt ἐνεκα, χάρις, ἐγγύς,
πύρρω, μεταξύ, ἐντός, ἔξω, ἀχρι, μέχρι, ἕως, Τηλῆ,
ἄνω, κάτω, ἄλλοις, &c.

Datiuum nulla verba, nullaque nomina
neq; præpositio, regunt, sed cuius orationi
per modum acquisitionis aptè iungitur: vt
seruio regi. s. seruitutem.

Accusatiuum regunt omnia verba (pas-
siuis & substantiuis exceptis.) In illis verò, fra-
ctus membra, albus dentes, frangitur mem-
bra, studui duas horas, pendet libras triginta,
patet vlnas tres, & similib. deest ΚΑΤΑ. Sicut
in illis, Posco te veniam, doceris artes. Nul-
lum enim verbum duos diuersæ rei potest re-
gere accusatiuos.

Vocatiuus omnino non regitur, sed rem
tantum

De constructione.

tātūm ostendit, cum qua sermonem comunicamus.

Sextus casus (nec enim illo Græci carent) semper a præpositione pēdet, vt οὐμ μέσσαι, Musis fauentibus: οὐμ ὄπλοις cum armis: ἐν κούρῳ, in tempore. Falso docent aliqui Græcos carere sexto casu: quod falsum esse multis argumentis potest ostēdi, ex quibus accipe pauca. Cic. Attic. lib. 1. Qua ῥποδεία, qualque historias de ἀμαλδεία habes? & lib. 4. in πολιτεία. & lib. 10. ἀξιολοτυπεία mea. Et lib. 12. in eodem πάθει. & lib. 16. nunquam in maiore ἐπορεία fui. Ibid. prudentia cum ἐυμενεία. Ibid. ἐν πολιτικῳ genere. idem lib. 3. ad Q. Frat. Iam ἀποδοκίμειαν nihil alius. idem lib. 6. famil. Non enim seiunctus locus est à philologia, & quotidiana συζητήσει. Iuuenal. Penelope melius, & torquetis Arachne. I nunc & οὐμ θεῶ, & ἐν χερσὶν crede esse datiuos.

De relatiuis.

Relatiuis Græci vt Latini vtuntur: sed non rarò relatiua Græcè trahuntur ab antecedentibus, aut cōtra: etiam si verbum aliter poscere videatur: vt vtor libris, quibus habeo: ipsum quem quæris, ego sum. Neq; solūm in relatiuis,

De constructione.

uis, sed alibi sæpè, casus trahitur à casu: vt, non vacat mihi esse quieto: est tibi nomen Petro. Timeo fratrem, ne intus fiet. pro frater.

De verbis.

Verbum omne (iuxta Platonis & Aristotelis sententiam) nominatiuum habet, aut aliquid, illius vice. Quòd si suppositum defuerit, ex ipso verbo debet elici, vt præcipit Apollonius: vt pluit. s. pluuia: tædet me ciborum. i. tædium ciborum me tædet, vel tenet.

Actiua verba aut in varios transeunt accusatiuos: vt amo literas, prata, venationem: aut in vnum tantum cognatæ significationis: vt gaudeo gaudium, viuo vitã, seruiio seruitutem; sic egeo, indigeo. Et cum dicis, certo tecum, vel tibi, deest certamen.

Ante Infinitum verbum sæpe ponitur reclusus: dicunt rex esse iustus. *χρήσιμος εἶναι τοῖς ἀνθρώποις.* vnde Latini: Cupis esse doctus:

Passiua omnia suo tantum supposito contenta sunt: vt virtus laudatur. Si verò additur genitiuus cum ἀπό, ὑπό, πρὸς, casus præpositionis, non passiuorum dicetur.

Δόξα τῶν θεῶν.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ με τὸν κύριον.
καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά με ἐπὶ τῷ θεῷ
τῷ σωτήρῳ μου.

Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐ-
τῆς: ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τῶν υἱῶν μακαρίσῃ με πᾶσαι αἱ
γενεαί.

Ὅτι ἐποίησέν μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ
ὄνομα αὐτῆς:

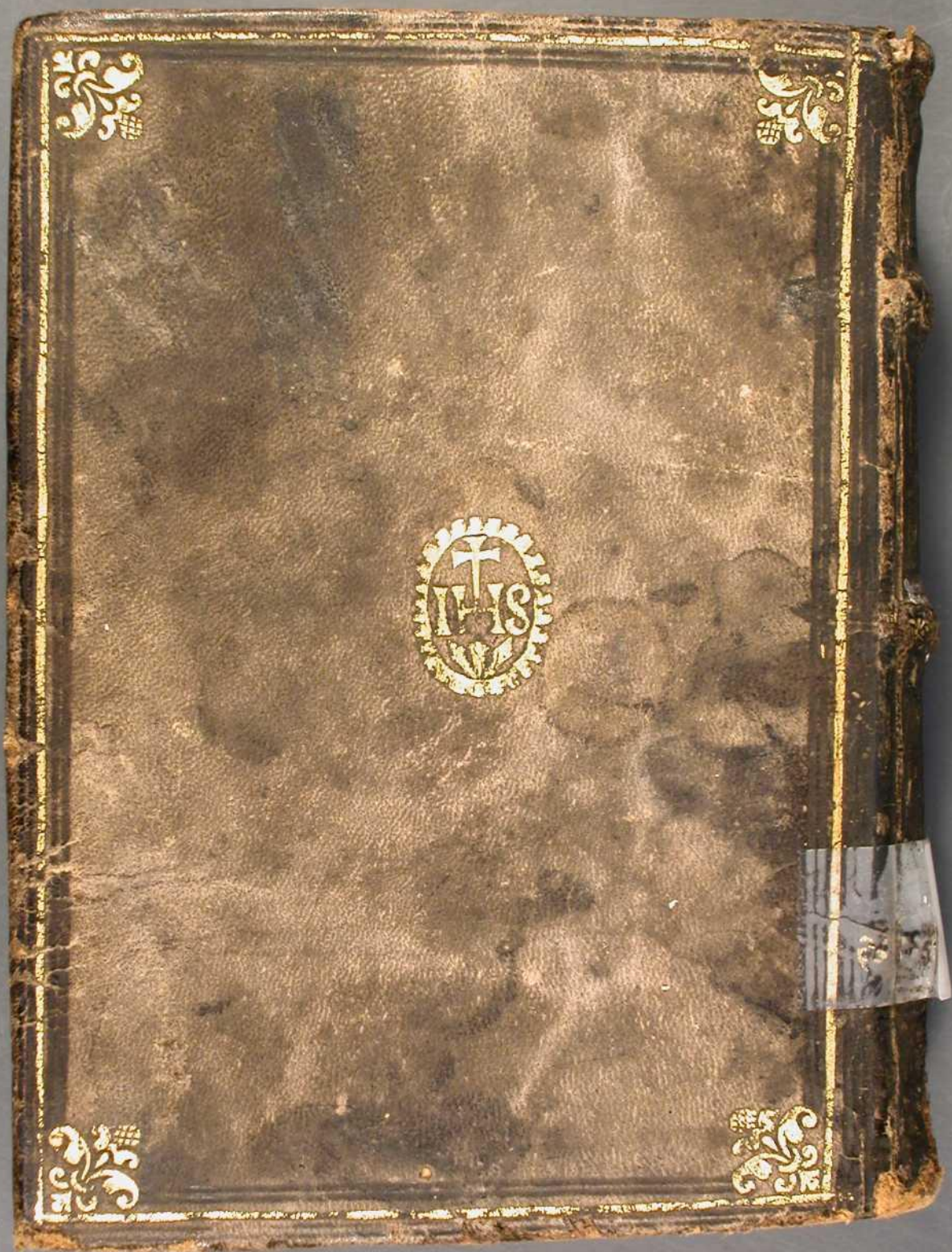
καὶ τὸ ἔλεθ' αὐτῆς εἰς γενεὰν, καὶ γενεὰν ᾗς φο-
βημένοι αὐτῆν.

ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτῆς, διεσκόρπισεν
ὑπερηφάνους διανοία καρδίας αὐτῶν.

καθεῖλεν δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.
Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλητῶντας ἐξα-
πέσειλε κενούς.

Ἄντε λάβεθ' Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτῆς, μνησθῆναι ἐλέος.
καθὼς ἐλάλησε πρὸς τῆς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβρα-
άμ, καὶ τῷ Ἀσέρματι αὐτῆς εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν.

IHS

210/26

